

BÀI HỌC 7

CHỨC VỤ LÃNH ĐẠO CỦA KÊ PHỤC VỤ

CÂU GỐC: “*Hãy trao mọi điều lo lắng mình cho Ngài, vì Ngài hay săn sóc anh em.*” (1 Phi-e-rơ 5:7).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: 1 Phi-e-rơ 5:1-10; Công vụ 6:1-6; Giê-rê-mi 10:21; Ma-thi-ơ 20:24-28; Châm ngôn 3:34; Khải huyền 12:7-9.

Chức vụ lãnh đạo tốt và chân chính thì được đặt trên nền tảng của Đức Chúa Trời và Kinh Thánh.

Nhưng chức vụ lãnh đạo hội thánh không phải là dễ dàng. Một trong những thử thách hay trở ngại mà các lãnh đạo hội thánh gặp phải, ấy là guồng máy hội thánh phần lớn là do các người tự nguyện. Thử thách thứ hai mà các lãnh đạo hội thánh còn phải đối đầu ấy là tín hữu “bỏ phiếu bằng đôi chân của họ”. Có nghĩa là tín hữu có thể bỏ không đi nhà thờ nếu có điều nào đó xảy ra mà họ không đồng ý hay chấp thuận. Và thường khi hội thánh cũng gặp sự khó khăn hay cả bất bố như trong thời của ông Phi-e-rơ. Người lãnh đạo của hội thánh, trong các trường hợp ấy, đang bị tấn công. Người lãnh đạo phải sâu sắc trong đời sống thuộc linh mình để đối phó với các thách thức khác. Bởi vậy, chúng tôi xin hỏi, ai mới xứng đáng để làm một lãnh đạo tốt?

Trong 1 Phi-e-rơ 5:1-10, Phi-e-rơ viết về vai trò của chức vụ lãnh đạo trong một hội thánh địa phương. Ông bàn về nhu cầu cần có những lãnh đạo xuất sắc cho các địa phương. Và sự ưu tú này cũng cần phải có trong vòng tín hữu nữa. Những lời của sứ đồ Phi-e-rơ là những lời đầy ý nghĩa cho hội thánh của chúng ta ngày nay, không khác chi cho các hội thánh ngày trước khi ông chăm gin họ.

TRƯỞNG LÃO HỘI THÁNH TRONG NHỮNG NĂM ĐẦU TIÊN

Đọc Công vụ 6:1-6; Công vụ 14:23; Công vụ 15:6; 1 Ti-mô-thê 5:17; 1 Phi-e-rơ 5:2. Các câu này dạy chúng ta thấy những nan đề và thử thách nào hội thánh gặp phải trong những năm đầu tiên? Các lãnh đạo hội thánh làm gì khi gặp các tình trạng này?

Nhiều tín hữu gia nhập hội thánh là một ân phước. Nhưng càng nhiều người thì càng có nhiều nan đề xảy ra. Công vụ đoạn 1 – 5 cho thấy Đức Thánh Linh đã hành động để thay đổi lòng nhiều người và họ trở thành Cơ Đốc nhân. Và chúng ta thấy kết quả của sự phát triển ấy: hội thánh quá đông cho các lãnh đạo. Vậy các lãnh đạo hội thánh phải tổ chức lại.

Chúng ta thấy có những người nói tiếng Gờ-réc trong hội thánh. Nhóm người này họ trách là các bà góa của họ không được ban bố như các bà khác khi hội thánh phân phát thực phẩm. Để sửa đổi, hội thánh chọn một nhóm người để giúp đỡ 12 sứ đồ để giúp vào việc phân phát giúp người nghèo. Nhóm người này được xem là chấp sự.

Sứ đồ Phao-lô và Ba-na-ba cũng chọn những người trưởng lão để giúp họ trong việc lãnh đạo hội thánh. Các trưởng lão mang nhiều trọng trách trong những năm đầu tiên của hội thánh. Họ cũng là lãnh đạo của các vùng địa phương họ ở. Họ cũng góp phần vào sự dạy dỗ. Họ dạy đạo cho các tín hữu mới. Họ cũng có giảng dạy. Họ cũng trông nom và chăm gìn cộng đồng của họ.

Có các phương cách nào bạn có thể tập để làm việc đắc lực hơn với các lãnh đạo của hội thánh địa phương bạn, cho dầu có thể bạn không luôn luôn đồng ý với họ trong mọi vấn đề?

CÁC TRƯỞNG LÃO

Đọc 1 Phi-e-rơ 5:1-4. Theo các câu này, các lãnh đạo phải có tấm lòng thế nào về công việc của họ trong hội thánh? Các điều quan yếu nào được nhắc đến trong các câu này, mà chúng ta cần có để giúp chúng ta thành những người phục vụ hội thánh đắc lực hơn?

Ông Phi-e-rơ bắt đầu chương này bằng cách nhắc lại rằng ông cũng là một trưởng lão. Ông nói đến hai điều về mình: (1) Ông đã chứng kiến sự thống khổ của Đấng Christ; và (2) ông hy vọng được nhận lãnh sự vinh quang mà Chúa đã dành cho mỗi người chúng ta khi Đấng Christ hồi lai. Khi nói đến hai điều này, sứ đồ Phi-e-rơ muốn một người trưởng lão cũng phải nhìn biết hai điều đó. Tức là phải có sự hiểu biết về sự khổ hình mà Đấng Christ phải chịu vì chúng ta, và niềm hy vọng diệu kỳ mà Ngài đã hứa cho chúng ta.

Ông Phi-e-rơ cũng nói rằng công việc của một người trưởng lão chẳng khác chi công việc của một người chăn bầy. Người chăn bầy phải chăm nom toàn cả bầy chiên. Cũng cách ấy, người trưởng lão chăn cả một bầy chiên của Đức Chúa Trời.

Đọc Giê-rê-mi 10:21; Ê-xê-chi-ên 34:8-10; và Xa-cha-ri 11:17. Lời khuyến cáo nào các câu này có cho những người chăn bầy?

Các lãnh đạo theo Chúa Cơ Đốc cần phải rất kiên nhẫn với những người mà họ cùng làm việc với trong hội thánh. Phải kiên nhẫn như người chăn chiên với đàn chiên mình. Người trưởng lão phải nhu mì, ôn hòa để mang mọi người đến cùng nhau trong sự thờ phượng, và dịu dàng chia sẻ sứ mạng cứu rỗi của Đức Chúa Giê-su cho người khác.

Ông Phi-e-rơ cũng nói người trưởng lão phải sẵn lòng hầu việc Chúa chứ không phải vì bị cưỡng bách hay ép buộc. Tìm người cai quản hội thánh không phải là dễ. Nhưng muốn cho hội thánh được phát triển, hội thánh cần phải có người lãnh đạo. Đôi khi có những người từ chối không nhận chức lãnh đạo. Có những trách nhiệm đòi hỏi rất nhiều thì giờ. Những người có khả năng giúp làm các trách nhiệm ấy lại bận rộn vì công tác khác. Có người thì cảm thấy họ không đủ tài năng để nhận chức vụ, v. v. Nhưng sứ đồ Phi-e-rơ nói rằng nếu chúng ta được mời, chúng ta nên chấp nhận chức vụ.

NGƯỜI PHỤC VỤ TRONG CHỨC VỤ LÃNH ĐẠO

Đọc 1 Phi-e-rơ 5:3 và Ma-thi-ơ 20:24-28. Các câu nầy cho thấy tiêu chuẩn quan trọng nào của chức vụ lãnh đạo Cơ Đốc?

Một trong những chữ chính của 1 Phi-e-rơ 5:3 là chữ “người quản trị”. Chữ nầy đến từ một chữ của tiếng Gờ-réc, mà cũng đã được dùng trong Ma-thi-ơ 20:25. Nó có ý chỉ về một người “làm chủ” hay “có hành động hống hách ra về chủ nhân ông” đối với người khác. Nền lời dạy của sứ đồ Phi-e-rơ trong câu nầy còn có thể dịch là, “Đừng hống hách hay ngang tang đối với những người được giao cho dưới quyền mình”. Lời của ông trong câu nầy tương tự như lời Đức Chúa Giê-su đã phán trong Ma-thi-ơ 20:25.

Ma-thi-ơ 20:20-23 cho chúng ta biết về bối cảnh khi Đức Chúa Giê-su phán lời nầy trong câu 24-28. Mẹ của hai anh em Giăng và Gia-cơ tìm Đức Chúa Giê-su với một lời thỉnh cầu. Bà xin Chúa cho hai con của bà được có chức cao trọng hơn hết thầy các môn đồ khác khi Ngài đã lập vương quốc của Ngài. Bà xin cho hai con mình được ngồi bên tả và bên hữu của Chúa.

“Đức Chúa Giê-su thương yêu các môn đồ của Ngài. Ngài yêu quý Gia-cơ và Giăng. Ngài không quở trách họ vì sự ích kỷ của họ. Ngài cũng không bắt lỗi họ vì muốn được địa vị cao và đứng đầu. Ngài thấy tận tâm lòng họ. Ngài cũng biết họ yêu kính Ngài vô cùng. Nhưng lòng yêu mến Chúa của họ bị sút mẻ vì sự thật họ cũng chỉ là những con người phàm tục. Tình yêu họ có được ấy là nhờ tình yêu chan hòa Đức Chúa Giê-su có cho họ. Ngài sẽ không la rầy họ, nhưng Ngài sẽ giúp họ để tình yêu họ có trở nên sâu đậm và tinh khiết hơn” – Phòng trích Ellen G. White, *Hy Vọng Muôn Đời*.

Đức Chúa Giê-su giải thích cho các môn đồ của Ngài hiểu một điều quan trọng rằng nước Ngài không phải như các nước của thế gian. Những ai muốn được làm lãnh đạo nơi nước Ngài trước hết họ phải làm người tôi tớ phục vụ tha nhân. Họ sẽ trở nên như Đức Chúa Giê-su. “Ấy vậy, Con người đã đến, không phải để người ta hầu việc mình, song để mình hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc nhiều người.”

Ông Phi-e-rơ kêu gọi các người lãnh đạo hội thánh phải trở nên giống như Đức Chúa Giê-su.

Đọc Phi-líp 2:4-8. Lời ông Phao-lô viết đây có đồng quan điểm như của 1 Phi-e-rơ 5:3 không? Quan trọng hơn cả, làm sao chúng ta làm được những điều mà các câu Kinh Thánh nầy đã kêu gọi chúng ta làm?

MẶC LẤY ÁO CỦA LÒNG KHIÊM NHƯỜNG

Xã hội của thế giới ngày xưa phân chia nhiều giai cấp. Giai cấp cai trị và lãnh đạo có rất nhiều quyền lợi và họ đẩy quyền thế. Giai cấp thấp nhất dành cho các kẻ nô lệ hay tôi mọi. Trong thế giới bên ngoài của Do Thái giáo và đạo Cơ Đốc giáo, chữ “khiêm nhường” hay “hạ mình” là chữ dành cho những con người thuộc giai cấp thấp kém. Trong nguyên từ của chữ Gờ-réc, chữ “khiêm nhường” có nghĩa là “không quan trọng”, “yếu” và “nghèo”. Chữ ấy nói lên cung cách của những người thuộc giai cấp thấp phải đối với người thượng cấp.

Đọc 1 Phi-e-rơ 5:5-7. Hãy tưởng tượng bối cảnh xã hội của thời ông Phi-e-rơ, và rồi bạn nghĩ lời khuyên của ông trong câu này có thật quá đáng kể như thế nào?

Trong Kinh Thánh, hạ mình và khiêm nhường là những đức tính tốt. Nhưng Kinh Thánh nhìn sự hạ mình và khiêm nhường khác với cách mà xã hội và văn hóa của thời ông Phi-e-rơ nhìn. Thế nên ông Phi-e-rơ đã dùng lời Châm ngôn 3:34 để chỉ cho độc giả của mình thấy Đức Chúa Trời nghĩ gì về sự kiêu ngạo.

Bản thân chúng ta khi nghĩ về Đức Chúa Trời, chúng ta phải hạ mình trước mặt Ngài (1 Phi-e-rơ 5:6). Cơ Đốc nhân luôn ý thức rằng họ là những tội nhân được cứu bởi ân điển (hồng ân) của Đức Chúa Trời. Và bởi vì mọi người đều là tội nhân, nên ai cũng như ai, không ai là cao trọng hơn kẻ khác. Nhất là khi chúng ta đều đứng dưới chân thập giá, chẳng có ai xứng đáng để nghĩ rằng mình tốt hơn người khác được! Hạ mình trước mặt Đấng Tạo Hóa thì đâu có gì khó, hoặc hạ mình trước những người cao trọng hơn chúng ta, có quyền hành hơn chúng ta cũng không khó. Nhưng sự hạ mình thật, ấy là hạ mình trước cả những người hèn kém và thua chúng ta, những người chẳng có quyền hạn gì trên chúng ta. Đây là tấm lòng khiêm nhường mà sứ đồ Phi-e-rơ nói chúng ta phải có.

Tại sao và vì sao Thập Giá nhắc nhở chúng ta phải luôn biết hạ mình? Việc gì xảy ra ở Thập giá và nó biểu hiệu điều gì để giúp chúng ta phải hạ mình và khiêm nhường?

NHU SỰ TỬ RỒNG

Chúng ta đã biết, sứ đồ Phi-e-rơ viết hai thư của ông cho các tín hữu ở tản lạc khắp nơi. Vào thời điểm ông viết thư này, hội thánh đang trải qua những sự bất bố hoặc đàn áp và Cơ Đốc nhân khắp nơi đang gặp các thử thách và nhiều khó khăn.

Xin đọc 1 Phi-e-rơ 5:8-10 và Khải huyền 12:7-9. Các câu này dạy cho chúng ta thấy sự gian ác thường bắt đầu ra sao, và về những sự phá hoại của Sa-tan trong thế giới chúng ta như thế nào?

Sách Khải huyền cho thấy tỏ tường rằng Cơ Đốc nhân phải tranh đấu giữa cuộc thử hùng của điều thiện và điều ác. Đó là sự tranh chiến giữa Đức Chúa Giê-su, Đấng lãnh đạo của sự thiện, cùng với quyền lực gian ác của ma quỷ. Kẻ lãnh đạo của ma quỷ có tên gọi là Sa-tan. Trong Khải Huyền 12:7-9; Khải huyền 20:7,8 Sa-tan được vẽ qua hình ảnh của một con rồng. Ngày nay, có nhiều người, thậm chí là một số Cơ Đốc nhân nói rằng ma quỷ là không có thật. Nhưng sự thật, ma quỷ là một kẻ có thật, và là một kẻ có rất nhiều quyền lực, và chủ đích duy nhất của hắn là hủy diệt loài người, vật thọ tạo của Đức Chúa Trời.

Ông Phi-e-rơ không coi thường sức mạnh của quỷ Sa-tan. “ma quỷ như sứ tử rồng, đi rình mò chung quanh anh em, tìm kiếm người nào nó có thể nuốt được.” Ông cũng nói cho độc giả của mình rằng quyền lực của ma quỷ có thể mang lại sự hoạn nạn mà họ đang hứng chịu. Nhưng những sự chịu đựng này, ông nói, sẽ kết thúc trong sự vinh hiển muôn đời (1 Phi-e-rơ 5: 8, 10).

Đọc 1 Phi-e-rơ 5:10 một lần nữa. Phân tích từng chữ của câu này, bạn nghĩ ông Phi-e-rơ muốn nói gì với chúng ta qua câu này?

Chúng ta không biết rõ ràng những hoạn nạn và thử thách nào mà các người nhận thư của ông Phi-e-rơ đang trải nghiệm hay gánh chịu. Nhưng chúng ta biết ông Phi-e-rơ nói lên một niềm hy vọng họ sẽ có được. Phải, ma quỷ là có thật. Cuộc chiến là có thật. Và những điều hoạn nạn và sự khổ đau của chúng ta là thật. Nhưng Đức Chúa Trời của chúng ta cũng là thật, và sự nhân từ, lòng tha thứ và sự thành tín của Ngài là thật và chính Ngài sẽ chiến thắng Sa-tan. Phải chúng ta có thể phải gặp chịu các hoạn nạn, và có khi đến cả cái chết (đọc Hê-bơ-rơ 11:13-16). Nhưng chung cuộc, chiến thắng sẽ là của chúng ta, nhờ nơi sự hy sinh của Đức Chúa Giê-su là Chúa Cứu Thế.

Làm thế nào để chúng ta học được sự nắm chặt lấy đức tin của mình? Và làm sao chúng ta có thể đứng vững cho đến cuối cùng, cho dù bất cứ nghịch cảnh nào xảy đến với chúng ta?

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Một thí dụ cho chúng ta thấy Đức Chúa Giê-su trong “vai trò lãnh đạo của người tôi tớ” là trong buổi Tiệc Cuối Cùng (Tiệc Thánh) của Ngài với các môn đồ. Lúc ấy, Đức Chúa Giê-su đã biết tỏ tường Ngài là Con của Đức Chúa Trời, nhưng sau bữa ăn, Ngài đã rửa chân cho các môn đồ (Giăng 13:14,15). Mỗi một lần chúng ta, môn đồ của Chúa, rửa chân cho nhau, là mỗi một lần chúng ta nhắc nhở nhau rằng chúng ta phải phục vụ người khác vì Chúa chúng ta đã phục vụ. Vì thiên đàng, vương quốc của Chúa, ai muốn vào đấy, phải trước hết làm người tôi tớ. Chắc chắn hình ảnh của Chúa trong buổi tiệc cuối cùng đã ghi khắc sâu đậm trong trí của Phi-e-rơ khi ông viết những lời kêu gọi những người trẻ tuổi cũng như các trưởng lão hội thánh phải “trang sức bằng sự khiêm nhường” (1 Phi-e-rơ 5:5).

“Đấng Christ đã sẵn lòng nhận lấy dạng thể và nếp sống của người phàm. Khi chấp nhận điều ấy, cả thiên đàng phải bàng hoàng vì tinh thần sẵn sàng hạ mình và khiêm nhường của Ngài. Đấng Christ đã là Đức Chúa Trời Ngồi Hai trước khi Ngài giáng thể làm Con Người. Bởi vậy Ngài đã phải hạ mình thật thấp để trở thành như chúng ta. Chúng ta phải ghi nhớ và mở lòng để hiểu và cảm hội điều nầy có nghĩa là gì. Chúng ta phải hình dung được một Đấng Christ đã lột bỏ áo choàng và vương miện huy hoàng của một vị vua và từ bỏ mọi chức tước và quyền cai trị. Ngài đã chịu mặc lấy một chiếc áo của xương thịt con người để che đậy sự thánh khiết thiên thượng của mình. Ngài đã trở nên Con Người hầu có thể đứng ngang tầm mắt của loài người. Đấng Christ (Cơ Đốc) muốn mang đến cho loài người cái quyền chiến thắng sự chết, và Ngài muốn chúng ta trở thành con trai và con gái của Đức Chúa Trời.” – Phòng trích Ellen G. White, *Sons and Daughters of God (Các Con Trai và Con Gái của Đức Chúa Trời)*, trang 81.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN

1. Xin cho biết các thí dụ thể nào là một tinh thần hạ mình và khiêm nhường? Bạn học được bài học nào qua các thí dụ ấy?
2. Trong lớp, xin trả lời câu hỏi nầy: Thể nào là một người lãnh đạo Cơ Đốc nhân tốt? Người ấy cần có các cá tính nào? Có thể nào một nhà lãnh đạo chính trị cũng cần được như một nhà lãnh đạo Cơ Đốc nhân tốt không? Họ có thể khác nhau ở điểm nào?
3. Giả thử có người nói rằng họ không tin Sa-tan là một nhân vật có thật, và cho rằng Sa-tan chỉ là một biểu tượng chỉ về sự bất thiện trong tâm của con người. Bạn nói thế nào với người ấy?